

II AKa 352/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2022 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Leszczyńska-Furtak

Sędziowie: SA Anna Zdziarska

SO Paweł Dobosz (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. K. R.

przy udziale prokuratora Tomasza Stelmasiaka oraz oskarżycieli posiłkowych: P. B. S. z siedzibą w N. w Szwajcarii, (...) S.A. z siedzibą w N. w Szwajcarii”

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2022 roku

sprawy

- 1. V. C. (V. C.) syna O. i O. zd. T., ur. (...) w miejscowości B. (Ukraina),*
- 2. A. K. (1) (A. K.) córki S. i V. zd. S., ur. (...) w miejscowości N. (Ukraina),*
- 3. V. O. (1) (V. O. (2)) syna S. i V. zd. C., ur. (...) w miejscowości N. (Ukraina),*

oskarżonych o czyny:

z art. 258§1 k.k.,

z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 69 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 38 §2 pkt 1 k.k.s.,

z art. 12a ust. 2 w zw. z art. 12a ust. 1 w zw. z art. 14 ustawy z 02.03.2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. 2018.2352 t.j.) w zb. z art. 12 pkt 7 i 8 ustawy z 27.07.2018 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. 2018.1446) w zb. z art. 305 ust. 1 w zw. z art. 305 ust. 3 ustawy z 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. 2017.776) w zb. z art. 24 ustawy z 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. 2019.1010 t.j.) w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.

oraz

- 4. K. B. syna J. i H. zd. Z., ur. (...) w W.*

oskarżonego o czyny:

z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 69 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s.,

z art. 65 § 3 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych V. C. i A. K. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 27 kwietnia 2021 r., sygn. akt XII K 83/20

1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonych V. C., A. K. (1) i V. O. (1) i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,

2. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. B. w ten sposób, że:

2.1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,

2.2. w zakresie czynu przypisanego w pkt 6 wyroku ustala, że wartość należnego podatku akcyzowego wyniosła 219 735 zł, uzupełnia podstawę skazania o art. 37§1 pkt 2 k.k.s., a za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 54§2 k.k.s. w zw. z art. 38§1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 7§2 k.k.s. i podwyższa wymierzoną wobec oskarżonego K. B. karę pozbawienia wolności do 7 (siedem) miesięcy,

2.3. w zakresie czynu przypisanego w pkt 7 wyroku ustala, że wartość należnego podatku akcyzowego wyniosła 182 330 zł, a należności celnej 14 273 zł, w podstawie wymiaru kary przepis art. 38§1 pkt 3 k.k.s. zastępuje przepisem art. 38§1 pkt 2 k.k.s. i podwyższa wymierzoną wobec oskarżonego K. B. karę pozbawienia wolności do 6 (sześć) miesięcy,

2.4. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. B. w pozostałej części,

2.5. na podstawie art. 39 § 1 k.k.s łączy orzeczone wobec K. B. kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżanemu karę łączną 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności,

2.6. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu K. B. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 02.10.2019 r. g. 6.04. roku do dnia 22.06.2020 r.;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów A. K. (2), P. J., P. P. po kwocie 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) w tym 23 % VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zasądza od oskarżonego K. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) z tytułu opłaty od wymierzonej kary pozbawienia wolności za obie instancje i 20 zł (dwadzieścia złotych) z tytułu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 352/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 27.04.2021 r. sygn. akt XII K 83/20

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. <i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. ***Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy***

1.5. **Ustalenie faktów**

1.1.3. <i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. <i>Fakty uznane za nieudowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. **Ocena dowodów**

1.1.5. <i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Apelacja prokuratora w części dotyczącej oskarżonych V. C., A. K., V. O. (1).</p> <p>Zarzut z pkt 1 obraży przepisów prawa karnego procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie: art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 366§1 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, dokonaniu niewłaściwej oceny przeprowadzonych dowodów, zaniechaniu wyjaśniania wszystkich okoliczności sprawy i oparciu orzeczenia jedynie o część zgromadzonego materiału dowodowego z pominięciem depozycji T. B., D. P., A. F.. A., wybiórczej ocenie dowodów, dokonanej z naruszeniem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>wskazań życiowego, wyrażającej się w rozstrzygnięciu zaistniałych wątpliwości na korzyść oskarżonych V. C., A. K., V. O. (1) w sytuacji, w której wątpliwości te były wynikiem powierzchownego przeprowadzenia postępowania dowodowego, co doprowadziło do wysnucia sprzecznych z logiką wniosków, a ostatecznie uniewinnienia V. C., A. K. (1), V. O. (1) od zarzutu brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej tj. czynu kwalifikowanego z art. 258 § 1 kk.</p> <p>Zarzut z pkt 2 błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawy orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż V. C., A. K., V. O. (1) nie brali udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (czyn I), co doprowadziło do niesłusznego ich uniewinnienia, a tym samym nietrafnego wyeliminowania z opisu czynów II i III określenia „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a z kwalifikacji prawnej czynu II przepisu art. 37 § 1 pkt 5 kks w sytuacji, gdy właściwa analiza zebranego materiału dowodowego i wyciągnięte na jego podstawie logiczne wnioski stanowiły niepodważalną podstawę do uznania, że V. C., A. K., V. O. (1) swoim zachowaniem wypełnili znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 kk.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>1.Dwa powyższe zarzuty są kluczowe dla wydanego przez sąd odwoławczy rozstrzygnięcia w zakresie dotyczącym oskarżonych</p>		

V. C., A. K., V. O. (1).
Podzielić należy te twierdzenia prokuratora, które podnoszą, że w zakresie ustaleń dotyczących udziału oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej sąd pierwszej instancji oparł się jedynie na części dowodów ujawnionych na rozprawie głównej i nie wykorzystał w pełni materiału dowodowego opisującego funkcjonowanie tej grupy. Na wstępie jednak stwierdzić należy, dzieląc ten kierunek argumentacji odwołującego, że całkowicie nieprzydatne dla tych rozważań były te wywody prokuratora, które oparte zostały na wyjaśnieniach świadków złożonych w charakterze podejrzanych D. P., A. F. i A. A. (1), ponieważ działalność tych osób w ramach grupy przestępczej przypadła na inny okres niż oskarżonych w niniejszej sprawie i ich spostrzeżenia dotyczące funkcjonowania w tej grupie mogły być całkowicie odmienne niż V. C., A. K. (1) i V. O. (1) i stąd nie mogły kształtować świadomości oskarżonych na temat tego czy w takiej grupie działali i na jakich zasadach. Zasadnie jednak prokurator odwoływał się do depozycji przede wszystkim T. B. i oskarżonych, które rzeczywiście mogły stanowić podstawę dla ustalenia czy taka zorganizowana grupa przestępcza funkcjonowała.

2. W pierwszej kolejności krytycznie oceniając rozważania sądu okręgowego dotyczących przedmiotowych kwestii zwrócić należy uwagę na pewne wyjściowe ustalenie przyjęte przez ten sąd, a kwestionowane przez prokuratora. Sąd pierwszej instancji w wielu miejscach uzasadniania powielał bowiem ustalenie, że oskarżeni wykonywali pracę w nielegalnej fabryce papierosów i otrzymywali

za nią wynagrodzenie, albo też wykonywali nielegalną pracę, a nawet, że zostali zatrudnieni i świadczyli pracę (sekcja 1.1.2., 2.1., 3.2., 3.5 uzasadniania wyroku).

3.Z wyrażonym przez sąd poglądem nie można się zgodzić, bo czynności wykonywane przez oskarżonych miały jedynie pozory pracy, a oskarżeni, co zresztą również sąd okręgowy ustalił, swoim zachowaniem wyczerpali znamiona czynów zabronionych. Zgodnie z art. 24 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2.04.1997 r. praca znajduje się pod ochroną Rzeczypospolitej Polskiej, a państwo sprawuje nadzór nad warunkami wykonywania pracy. Wedle art. 22 § 1 i 1¹ k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Zatrudnienie w warunkach określonych w § 1 jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy. Przepisy te nie oznaczają jednak, że pracą jest również wykonywanie czynności, które realizują znamiona przestępstwa. Zgodnie z art. 300 k.p. w sprawach nieunormowanych przepisami prawa pracy do stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy. Jak natomiast wynika z art 58§1 i 2 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności

prawnej wchodzi odpowiednio przepisy ustawy. Nieważna jest również czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Zgodnie natomiast z art. 69§ 1 k.k.s. kto bez przeprowadzenia urzędowego sprawdzenia podejmuje czynności bezpośrednio związane z produkcją, importem lub obrotem wyrobami akcyzowymi, a także z ich oznaczaniem znakami akcyzy podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych. Jak wynika zaś z art. 99 ust. 1 ustawy z 6.12.2008 r. o podatku akcyzowym produkcją wyrobów tytoniowych w rozumieniu ustawy jest ich wytwarzanie, przetwarzanie, a także pakowanie.

4. Zestawienie tych przepisów świadczy o tym, że wykonując czynności pakowania papierosów oskarżeni brali udział w ich produkcji, a że działania te podejmowane były w warunkach art. 69§1 k.k.s. dopuszczali się oni czynu sprzecznego z ustawą, a przez to czynność prawna na podstawie, której zobowiązali się do wykonywania takich czynności, za określoną kwotę pieniędzy, była nieważna. Nieważna czynność nie mogła być zatem źródłem stosunku prawnego, a w szczególności źródłem stosunku pracy. Nazywanie zatem takich czynności, realizujących znamiona czynu zabronionego, pracą nie miało żadnego uzasadnienia i sąd pierwszej instancji przyjmując takie fałszywe ustalenie niejako narzucał określony sposób interpretacji zachowań oskarżonych. Popadał jednocześnie w sprzeczność, bo pomimo uznania, że osoby te wykonywały pracę, a nawet zostały zatrudnione przez osoby prowadzące działalność przestępczą, to jednak skazał je za

dokonanie przestępstw, które polegały właśnie na wykonywaniu takiej „pracy”. Wbrew zatem konstytucyjnej zasadzie ochrony pracy uznał, że oskarżonym nie należy się żadna ochrona, a wręcz przeciwnie powinni ponieść konsekwencje prawne wykonywania takiej „pracy”. Uwagi te wskazujące na niespójność wywodów sądu pierwszej instancji w ocenie sądu odwoławczego nie sprowadzały się wyłącznie do braku konsekwencji w stosowaniu terminologii prawnej, ale stwarzały temu sądowi grunt pod rozumowanie, które prowadziło do uniewinnienia oskarżonych od popełniania czynu polegającego na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej. Łatwiej uzasadnić takie rozstrzygnięcie gdy przyjmie się, że obywatele Ukrainy świadcząc pracę zostali wykorzystani przez przestępców, niż gdy się przyjmie, że po prostu dopuścili się przestępstwa, bez przykrywania takiego faktu dyskryminacją w stosunkach pracowniczych. Jak to ustalił sąd okręgowy „Niewątpliwym jest, że oskarżeni świadczyli pracę polegającą na produkcji wyrobów tytoniowych w postaci papierosów. Nie można jednakże pominąć warunków w jakich owa praca była przez niego świadczona. Hala produkcyjna była zamknięta, nie było możliwości jej opuszczenia, Oskarżeni zamieszkiwali w wynajmowanych domach, gdzie również odbywała się produkcja papierosów, okna były zasłonięte i zamalowane farbą, a ponadto nie była podpisana jakakolwiek umowa o pracę. Wszystkie te okoliczności przekonują, że oskarżeni - obywatele Ukrainy, byli tylko wykorzystywani przez członków zorganizowanej grupy przestępczej, jako tania siła robocza, której zadaniem była produkcja wyrobów tytoniowych

w postaci papierosów.” (sekcja 3.5. uzasadniania wyroku). Te konstatacje sądu pierwszej instancji są najlepszym przykładem na to jak wyjściowe założenie pozwala wpłynąć na interpretację pewnych okoliczności w kierunku pożądanym dla treści takiego rozstrzygnięcia. W takiej sytuacji jednak rozstrzygnięciem potwierdzającym brak spójności wywodów sądu pierwszej instancji jest fakt, że sąd okręgowy orzekł wobec oskarżonych środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętego z przestępstwa, a co przeciwne było tym uwagom, z których wynikało, że oskarżeni świadczyli pracę, a nawet od wykorzystujących ich przestępców otrzymali za to określone wynagrodzenie.

5. Jak wynika z dokonanych przez sąd okręgowy ustaleń i ocen argumentacja powyższa z różnym nasileniem jest przez ten sąd wykorzystywana w zależności od tego uzasadnieniu jakiego rozstrzygnięcia ma służyć. W przypadku uniewinnienia oskarżonych sąd pierwszej instancji eksponuje okoliczności związane z nadużyciami w stosunku pracy, a w przypadku przestępstw skarbowych i dotyczących własności przemysłowej i nieuczciwej konkurencji wyraźnie wskazuje na pełną świadomość oskarżonych udziału w przestępstwie. Oceniając wyjaśnienia V. C., A. K. (1) i V. O. (1) sąd pierwszej instancji wskazał, że były one całkowicie niewiarygodne, pozbawione logiki i sprzeczne ze wskazaniami doświadczenia życiowego (sekcja 2.1. uzasadniania wyroku). W szczególności sąd okręgowy stwierdził „Nie jest możliwe, aby nie orientowali się

i nie interesowali, dlaczego jest zakaz wychodzenia z domu, a okna są zamalowane farbą. W szczególności nie logicznym wydają się wyjaśnienia A. K., która twierdzi, że początkowo ta praca wydawała się jej legalna kiedy już na samym początku wraz z T. B. pojechała do sklepu po farbę i zamalowała okna. Oskarżeni nie potrafili też wyjaśnić logicznie, dlaczego był zakaz używania prywatnych telefonów oraz dlaczego zwykłe czynności chociażby chodzenie po zakupy było ograniczane, a nawet zabronione. W domu w którym przebywali był jeden telefon z którego mogli korzystać i nie logicznym jest, że nie wzbudziło to oskarżonych negatywnego przeświadczenia, że praca musi być wykonywana tak, aby nikt nie wiedziało tym co dzieje się wewnątrz budynku.”. Przedstawione wywody sądu okręgowego wskazują na pełną świadomość oskarżonych udziału w przestępczej działalności i stosowania różnych środków konspiracji dla jej ukrycia. To co z jednej strony stało się powodem ustalenia, że oskarżeni byli wyłącznie wykorzystywanymi przez przestępców pracownikami najemnymi, z drugiej strony stało się powodem uznania ich pełnej świadomości udziału w przestępstwie skarbowym.

6. Przytoczone wywody sądu okręgowego wskazują na niespójność prowadzonej argumentacji. Rozumowanie sądu mogłoby zostać zaakceptowane gdyby przy ocenie okoliczności związanych z czynem polegającym na udziale w grupie przestępczej chociażby powyższe okoliczności, wykorzystane przy ocenie dowodów, omówił w perspektywie znamion zarzucanego im w tym zakresie

czynu. Ocena dowodów będzie uznana za spełniającą wymogi art. 7 k.p.k. jeżeli przy jej dokonaniu uwzględnione zostaną wszystkie okoliczności ujawnione na rozprawie głównej. Sąd okręgowy stwierdził, że na udział oskarżonych w działalności w ramach zorganizowanej grupy przestępczej urząd prokuratorski nie przedstawił dowodu potwierdzającego postawiony oskarżonym zarzut (sekcja 1.2.). Konsekwentnie sąd ten w sekcji uzasadniania wyroku dotyczącej dowodów nieuwzględnionych przy ustaleniu faktów nie wskazał na żadne, które mogłyby dotyczyć tego czynu. Jeżeli takich nie było, to rzeczywiście nie istniał przedmiot takiej oceny. Dlatego też rozważania zawarte w sekcji 3.5. uzasadniania oderwane są od konkretnych okoliczności wynikających z treści przeprowadzonych dowodów. Jak wskazał sąd okręgowy w tej części uzasadniania „Całokształt ustalonych, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, okoliczności wskazuje, że oskarżeni wykonując pracę zarobkową „na czarno” nie byli zainteresowani realizacją interesów organizatorów przestępczego procederu i nie identyfikował się z obranymi przez nich celami. Żaden dowód nie wskazuje wręcz, że oskarżeni mieli chociaż znikomą wiedzę o tych interesach i celach. Ponadto brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na organizacyjne powiązanie oskarżonych z organizatorami przestępczego procederu w ramach wspólnego porozumienia i planowania przestępstw, uczestniczenia w zaspokajaniu potrzeb grupy, czy partycypowania w podziale korzyści uzyskiwanych z popełnienia

przestępstw. Z całą pewnością nie można uznać za to obiecane im wynagrodzenia za wykonaną przez nich pracę, gdyż były to jedynie koszty ponoszone przez zorganizowaną grupę z tytułu prowadzenia produkcji papierosów.”

7. Podzielić należy w kontekście przedstawionej tezy wywody prokuratora, który odwołując się jednak do konkretnych okoliczności wynikających z zebranych w sprawie dowodów, przedstawia obraz odmienny od tego jaki przyjął sąd okręgowy na udział oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej. Przedstawiona przez sąd teza jest wątpliwa, jeżeli sąd nie analizował treści chociażby wyjaśnień oskarżonych z perspektywy tego co zdaniem tego sądu stanowiło istotę zorganizowanej grupy przestępczej. Pomiął przy tym wyjaśnienia T. B., choć stwierdził, że „(...) niewątpliwie była osobą organizującą produkcję papierosów, kierowała i ewidencjonowała pracę trojga oskarżonych i wreszcie to ona miała bezpośrednie kontakty z pozostałymi osobami zaangażowanymi w proceder nielegalnego wytwarzania papierosów.”, a co świadczyło o tym, że mogła mieć istotną wiedzę na temat działalności tej grupy, a co w rozważaniach sądu nie zostało wykorzystane.

8. Sąd okręgowy przyjął w niniejszej sprawie, że „Niewątpliwie charakter przestępczego procederu przejawiający się w jego zorganizowaniu (przygotowanie hali produkcyjnej, zapewnienie maszyn tworzących linię produkcyjną oraz surowców), a także jego rozmiar przemawiają za okolicznością,

że za nielegalną produkcją papierosów i czerpaniem z tego korzyści stała zorganizowana grupa.” Jednocześnie stwierdził, że „żaden z przedstawionych przez oskarżyciela dowodów nie wskazuje w najmniejszym stopniu, że oskarżeni byli świadomymi i dobrowolnymi członkami tej grupy.”

9. Dla oceny czy takie ustalenia sądu pierwszej instancji cytowane w pkt 6 i 8 uwag sądu odwoławczego mogły zostać uznane za prawidłowe należy odwołać się do treści dowodów, które pominięte zostały przez sąd pierwszej instancji przy dokonywaniu powyższych ustaleń.

10. Jak wynika z rozważań sądu okręgowego powołującego się na orzeczenia sądów powszechnych istotne dla ustalenia istnienia zorganizowanej grupy przestępczej są następujące cechy: trwała wewnętrzna struktura organizacyjna, istnienie więzów organizacyjnych w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzenie narzędzi do popełniania przestępstw, wyszukiwanie miejsc dla przechowywania łupu, rozprowadzania go, podział ról, skoordynowany sposób działania, akceptacja zasad, które rządzi w grupie oraz wykonywanie poleceń i zadań wskazanych przez osoby stojące w hierarchii grupy lub związku odpowiednio wyżej. W perspektywie tych okoliczności należy oceniać czy oskarżeni byli dobrowolnymi i świadomymi członkami grupy przestępczej, cechującej się powyższymi przymiotami.

11. Oczywiście nie wszystkie depozycje oskarżonych mogły być tak samo wartościowe przy ocenie powyższych okoliczności. Sąd okręgowy przynajmniej częściowo odmówił im wiary, ale wyjściową podstawą dla takich ocen powinny być relacje T. B., które uznane zostały w całości za wiarygodne. Na wstępie pominąć można te okoliczności, które miały charakter bezsporny, bo nawet sąd pierwszej instancji przyznawał, że „Niewątpliwie charakter przestępczego procederu przejawiający się w jego zorganizowaniu (przygotowanie hali produkcyjnej, zapewnienie maszyn tworzących linię produkcyjną oraz surowców), a także jego rozmiar przemawiają za okolicznością, że za nielegalną produkcją papierosów i czerpaniem z tego korzyści stała zorganizowana grupa.” Nie budzi zatem wątpliwości zorganizowany charakter działalności przestępczej polegającej na produkcji papierosów. Zdawali sobie sprawę z takiego zorganizowanego charakteru wszyscy, którzy uczestniczyli w pakowaniu papierosów, bo przecież nie można tego było nie zauważyć, że papierosy i opakowania były przywożone, wywożone i że w tym zakresie dysponowano określonymi urządzeniami.

12. W zakresie oceny dobrowolności można odwołać się do relacji T. B., która wyjaśniała o tym, że dobrowolnie w pakowaniu papierosów uczestniczyła, ale na podobnych zasadach brały udział w tych czynnościach inne osoby i m. in. z własnej inicjatywy do takich czynności przystąpili oskarżeni (640/4, (...), (...)). Charakterystyczne, że zarówno ona

jak i jej, jak to stwierdziła chłopak V. O. (1), swobodnie mogli z Polski wyjechać i wracali po przerwie nadal podejmując się pakowania papierosów. Taką dobrowolność wykonywania takiego zajęcia potwierdziła także A. K. ((...), (...)) oraz V. C. (1211v/7). Sąd pierwszej instancji nie wyjaśniał jednak czym różniła się dobrowolność udziału oskarżonych w zorganizowanym charakterze produkcji papierosów, a brak takiej dobrowolności w grupie przestępczej, która taki proceder organizowała.

13. Depozycje T. B. dostarczają szeregu informacji na temat wewnętrznej struktury grupy oraz podziału ról między jej członków. Wynika z nich, że osobą, która miała decydujące zdanie przy rozstrzyganiu spornych kwestii był K. i gdy ona kłóciła się z A. on rozstrzygał kto ma rację (1536v/8). Mężczyzna ten przekazywał również świadkowi pieniądze do podziału między osoby, które zajmowały się pakowaniem papierosów wykonane ((...)). To on również zajmował się wynajmem domu, gdzie miała odbywać się produkcja papierosów ((...)). Nie tylko jednak świadek uważała, że mężczyzna ten jest osobą najważniejszą, bo o tym, że ta osoba była szefem i przywoziła pieniądze powiedział również V. C. ((...)).

14. Znamienne dla oceny okoliczności związanych z wewnętrzną strukturą grupy oraz wzajemnymi relacjami między osobami, które produkowały papierosy jest zdarzenie opowiedziane przez A. K. (1540v/8) i V. C. (1546v/8), potwierdzone przez T. B. ((...)), a dotyczące pozbawienia możliwości udziału w pakowaniu papierosów dwóch Ukraińców,

którzy upili się alkoholem i opuścili posesję, w następstwie upojenia alkoholowego nie mogli pracować. Najpierw jak wynikało z relacji oskarżonych A. upomniał tych mężczyzn, nakazał pozostałym osobom wykonać za te dwie osoby pracę, a następnego dnia K. nakazał tym dwóm mężczyzną spakować się, po czym zostali wywiezieni i wskutek czego przestali z innymi brać udział w produkcji papierosów. Nadto K. nakazał pozostałym osobom spakować wszystkie urządzenia i papierosy, które zostały wywiezione. Oboje oskarżeni czekali przez tydzień na znalezienie nowego miejsca, gdzie mogli kontynuować pakowanie papierosów (1546v/8, 1540v/8). Opisane okoliczności nie zostały uwzględnione w rozważaniach sądu pierwszej instancji, a przecież mogły one posłużyć do oceny tego czy oskarżeni mieli świadomość występującej w grupie przestępczej hierarchii, zakresu decyzyjności poszczególnych członków grupy, władczego ich charakteru i stopnia ich oddziaływania na pozycję osób zajmujących się pakowaniem papierosów. Wreszcie informacje te są istotne dla oceny występowania zależności między poszczególnymi osobami, które brały udział w zorganizowanej produkcji papierosów oraz podporządkowaniu się pod władcze decyzje osób, które właśnie taką działalność prowadziły. Oczekiwanie przez oskarżonych na wznowienie produkcji papierosów mogło być również oceniane w perspektywie ich dyspozycyjności i gotowości do udziału w dalszej bezprawnej działalności, która polegała na produkcji papierosów.

14. W kontekście innego warunku, jaki niezbędny jest zdaniem sądu okręgowego do istnienia

zorganizowanej grupy przestępczej, a polegającego na skoordynowanym charakterze działań i podziału ról między członków grupy, nie zostały uwzględnione okoliczności w sposób zbieżny podawane przez T. B. oraz A. K. i V. C., a dotyczące już nie tylko roli samych oskarżonych w ramach tej produkcji papierosów, ale także innych osób tj. T. B. oraz O. o imionach A. i A.. Mężczyźni ci przywozili papierosy i opakowania oraz je już spakowane wywozili. Przekazywali polecenia dotyczące liczby papierosów jaka ma być spakowana, czasu, w jakim czynności te mają zostać wykonane T. B., a ona takie polecenia przekazywała tym osobom, które już bezpośrednio pakowały te papierosy. Takiego podziału tych zadań mieli świadomość oskarżeni, bo o tym wyjaśniali (1536-1536v/8 – wyjaśnienia T. B., (...)-1211v/8, (...) – wyjaśnienia V. C., 659v/4, 1540v – wyjaśnienia A. K.). Okoliczności tych sąd okręgowy nie uwzględnił przy ocenie czy oskarżeni brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej, choć niewątpliwie z ich depozycji wynika, że zdawali sobie sprawę z określonego podziału zadań i ich koordynacji wśród osób zajmujących się produkcją papierosów.

15. Inne okoliczności, które mogą być istotne dla oceny prawnej zachowania oskarżonych w kontekście zarzucanego im czynu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej to czynności, jakie były podejmowane nie tyle w zakresie organizacji samej produkcji papierosów ale, które zmierzały do ukrycia takiej działalności i jej organizatorów, a jakie z uwagi na konspiracyjny charakter wpływały także na ograniczenia swobody poruszania się przez

osoby zajmujące się pakowaniem papierosów. Okoliczności te zostały ocenione przez sąd okręgowy jako przejaw wykorzystania oskarżonych jako taniej siły roboczej przez członków grupy przestępczej. Kluczowe jest jednak czy oskarżeni dobrowolnie poddali się takim zasadom, czy też zostały im narzucone, a oni nie mieli wyboru i musieli się im poddać. Już zdarzenie opisane w pkt 14 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego może rzucać odmienne światło na przedstawioną ocenę, bo przecież dobrowolnie oskarżeni A. K. i V. C. oczekiwali na wznowienie produkcji po zmianie miejsca jej prowadzenia. U., którzy odsunięci zostali natomiast od pakowania papierosów samodzielnie opuścili miejsce swojego pobytu, ale niebezpieczeństwo jakie stworzyli wynikało z tego, że upili się i przez to mogli zwrócić uwagę innych osób i w ten sposób zdekonspirować prowadzoną przestępczą działalność. Z relacji oskarżonych A. K. (...), (...) oraz V. C. (...) wynikało, że rzeczywiście istniały zalecenia, by ograniczać się w wychodzeniu poza miejsce produkcji papierosów, ale nie było to niemożliwe i swobodnie oskarżeni mogli opuszczać miejsce swojego pobytu, bo np. udawali się razem z T. B. po zakupy (jako jedyna znała język polski), by jej pomóc. Już najlepszym przykładem na dobrowolny charakter udziału w opisywanych czynnościach jest wyjazd V. O. (1) do Ukrainy i powrót celem udziału w pakowaniu papierosów. Takie ograniczenia istniały zatem, ale sąd okręgowy uchylił się od oceny czemu miały one służyć i czy oskarżeni jednak do nich się dobrowolnie stosowali, postrzegając jako niezbędne dla bezpiecznego

wykonywania przydzielonych im zadań.

16. Oskarżeni co również wynikało z ich depozycji i świadka mieli dostęp do telefonu, który został im udostępniony przez O. do kontaktu z rodzinami z Ukrainy ((...) – wyjaśnienia A. K.). Gdyby rzeczywiście osoby te były wykorzystywane w stosunkach pracowniczych mogliby o takich nadużyciach poinformować telefonicznie odpowiednie służby, ale i Policję. Istotne w tym kontekście jest jednak to, że do kontaktów z O. obywatele Ukrainy otrzymali inny telefon, który miał być wykorzystywany wyłącznie do rozmów z nimi. Podobnie inny telefon miał być wykorzystywany do kontaktów z właścicielem wynajmowanej posesji (960/5 – wyjaśnienia T. B.). Okoliczności te nie zostały w ogóle przez sąd pierwszej instancji wzięte pod uwagę jako przejaw konspiracyjnych działań, które miały na celu ukrycie zorganizowanej produkcji papierosów. Sąd okręgowy całkowicie również zbagatelizował fakt ujawnienia w telefonie A. K. (1) zdjęcia A. A. stwierdzając, że jest to jedynie jednostkowa poszlaka. Pominął przy tym jednak wyjaśnienia oskarżonej, która wyraźnie mówiła o przyczynach posiadania takiego zdjęcia, a co miało uwiarygodnić ją w kontaktach z tą osobą po zmianie przez niego telefonu ((...)). Jasno z tych relacji wynikało, że miało to służyć zabezpieczeniu komunikacji między tymi osobami przed niepożądaną ingerencją innych osób. Uwaga sądu dotycząca natomiast tego, że A. A. (3) nie został prawomocnie skazany za udział bądź kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą w kontekście

omawianych tu kwestii jest już całkowicie bezprzedmiotowe, bo przecież gdyby został skazany w świetle art. 8§1 k.p.k. też nie miałoby to znaczenia.

17. Inną okolicznością, jaka została użyta w argumentacji sądu okręgowego dla uzasadniania wykorzystania oskarżonych jako taniej siły roboczej był fakt zamalowania farbą okien w pomieszczeniach, gdzie odbywała się produkcja. Pominięte jednak zostało, że jak wynikało z zeznań T. B. ((...), (...)) i wyjaśnień A. K. (1) ((...), (...)) one same okna pomalowały i nawet pojechały farby do tego kupić. Jak wyraźnie wynikało z wypowiedzi oskarżonej nikt jej tego nie kazał zrobić i same uznały, że trzeba tak uczynić. Sąd pomijając te dowody nie wyjaśnił z jakich powodów właśnie takich zachowań nie można było uznać jako dobrowolne ze strony oskarżonej, które zmierzać miały do ukrycia zorganizowanej produkcji papierosów.

18 W ramach oceny dobrowolnego charakteru działań oskarżonych warto również wskazać na depozycje T. B. dotyczące podziału czynności między osoby, które zajmowały się pakowaniem papierosów. Jak z jej wypowiedzi wynikało każda zajmowała się tym, co robiła najlepiej jedna pakowała papierosy do paczek, a inna paczki do kartonów. Płacone było 1,06 zł za zapakowanie jednego kartonu papierosów ((...)), więc wydajność pracy była istotna, by uzyskiwać z tych czynności jak największe korzyści. Nie ulega wątpliwości, że taka optymalizacja działań służyła pakującym papierosy oraz osobom, które potem je rozprowadzały. Sąd okręgowy nie ocenił tej okoliczności

z perspektywy tożsamych interesów tych obu grup osób zajmujących się produkcją papierosów.

19. W kontekście jednego z przytoczonych przez sąd okręgowy orzeczeń i cech, jakimi się zorganizowana grupa przestępcza miała charakteryzować wskazano na planowanie przestępstw, akceptację celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzenie narzędzi do popełniania przestępstw, wyszukiwanie miejsc dla przechowywania łupu, rozprowadzania go, odwołując się do już poczynionych uwag opartych m.in. na wyjaśnieniach oskarżonych, że oczywiście grupa, która zajmowała się nielegalną produkcją papierosów planowała przestępstwa. Przecież nawet po przerwaniu produkcji w S. należało wyszukać nowe miejsce do takich działań, zorganizować przewiezienie urządzeń, papierosów i ludzi, którzy ich pakowanie mieli się zajmować, a te wszystkie czynności dokonywane były przy ich świadomości A. K. (1) i V. C., bo oni sami czekali na realizację tych planów. Podzielić w tym zakresie należy wywody prokuratora dotyczące tego, że nie wszyscy członkowie grup przestępczych zajmują się planowaniem przestępstw, bo zależy to od ich pozycji w strukturach takiej grupy, ale z pewnością oskarżeni mieli świadomość, że członkowie grupy przestępczej, którzy prowadzili nielegalną produkcję papierosów, planowali jej organizację i byli przygotowani na zmianę warunków jej prowadzenia celem utrzymania jej stałego charakteru. Tak jak te plany powstały po incydencie z dwoma pijanymi Ukraińcami, tak przecież generowały one przestępcze działania wcześniej.

Oczywiście grupa również gromadziła urządzenia potrzebne do prowadzenia bezprawnej działalności i wiedzieli o tym oskarżeni, bo przecież wykorzystywali je do pakowania papierosów. Papierosy były przywożone i spakowane wywożone, co dawało też podstawę do przekonania, że istnieją również inne miejsca przechowywania już gotowego do rozprowadzenia towaru. Wreszcie należało też zwrócić uwagę na fakt o jakim mówiła T. B. przekazywania przez O. za pośrednictwem świadka pieniędzy na utrzymanie osób zajmujących się pakowaniem papierosów ((...)). Okoliczność ta powinna zostać omówiona w kontekście jednej z cech zorganizowanej grupy przestępczej w postaci zaspokajania potrzeb jej członków.

20. Prowadzone rozważania dowodzą, że twierdzenie sądu o tym, że prokurator nie przedstawił dowodów na udział oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej jest bezzasadne. Inną rzeczą jest bowiem to czy takie dowody zostały przedstawione, a inną ocena tych dowodów. Sąd okręgowy od oceny tych dowodów się po prostu uchylił, bo jak wynika z powyższych uwag nawet same wyjaśnienia oskarżonych zawierają szereg informacji, które mogą kształtować oceny dotyczące udziału tych osób w zorganizowanej grupie przestępczej. Stanowisko sądu pierwszej instancji w tym zakresie było zatem nie tyle powierzchowne co nie było go w ogóle. Informacje pochodzące od oskarżonych i świadka T. B. są natomiast na tyle istotne, dotyczą szeregu okoliczności, które mogą być analizowane w kontekście

znamion przestępstwa polegającego na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej, że rozstrzygnięcie o uniewinnieniu oskarżonych od popełnienia tego czynu, bez rzetelnej oceny tych dowodów nie może zostać uznane za prawidłowe na obecnym etapie postępowania. Podzielić zatem należało wywody prokuratora o tym, że sąd okręgowy dopuścił się obrazy art. 410 k.p.k. ponieważ nie uwzględnił w podstawach swojego rozstrzygnięcia szeregu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, które miały istotne znaczenie dla ustaleń dotyczących udziału oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej. W tym zakresie w jakim natomiast dla oceny prawnej zachowań oskarżonych sąd pierwszej instancji wskazał na pewne okoliczności, bez odwołania się zresztą do źródeł dowodowych, z których one wynikały, dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k., ponieważ okoliczności te zinterpretował w sposób nieuwzględniający wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów. Naruszenie tych przepisów miało wpływ na treść orzeczenia sądu okręgowego dotyczącego uniewinnienia V. C., A. K. (1), V. O. (1).

21. Powiązaniem z zarzutem obrazy przepisów postępowania był zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących zarówno czynu pierwszego jak i kolejnych w zakresie ustaleń dotyczących ich popełniania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Kategoryczne wypowiedzenie się na temat zasadności tego zarzutu nie jest jednak możliwe, ponieważ doszło ze strony sądu pierwszej instancji do uchybień w zakresie oceny dowodów, a uniewinniające rozstrzygnięcie dotyczące kluczowego również dla

czynów zarzucanych oskarżonym w pkt II i III aktu oskarżenia czynu z art. 258§1 k.k. powoduje, że dopiero ponowna analiza dowodów z uwzględnieniem warunków z art. 7 k.p.k. umożliwi weryfikację ustaleń sądu wyprowadzonych z takiej oceny. Nie jest w takim przypadku zasadne wypowiedzanie się na temat tego, czy ustalenie sądu pierwszej instancji o tym, że czynów z pkt II i III aktu oskarżenia oskarżeni nie dopuścili się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, ponieważ takie ustalenia zależne są od oceny wszystkich istotnych w tym zakresie dowodów, co może zostać dokonane dopiero przy ponownym rozpoznaniu sprawy i prawidłowym zastosowaniu przepisów art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k.

3.2.

Zarzuty z pkt 3, 4 i 5 apelacji

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

22. Rozpoznanie tych zarzutów było bezprzedmiotowe, ponieważ uznanie zasadności pierwszego zarzutu podniesionego przez prokuratora było wystarczające dla wydania orzeczenia przez sąd odwoławczy. Niemniej wskazać należy, że sąd okręgowy dla wyliczenia wartości podatku akcyzowego od wyrobów tytoniowych przyjął informacje przekazane przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W.-U. oparte na art. 99 ust 3 ustawy z 6.12.2008 r. o podatku akcyzowym (...). Informacja ta zależna jednak była od treści pytania jakie sąd okręgowy

zadał, które jednak nie opisywało stanu faktycznego niniejszej sprawy i stąd odpowiedź ta może nie być miarodajna (...). Dlatego też rozważać w tym zakresie należy zastosowanie art. 99 ust. 8 i 9 ww. ustawy z uzasadnieniem przedstawionym przez prokuratora w apelacji również i w tej części, w jakiej powoływał się on na błędy rachunkowe przy wyliczeniu pozostałych składników narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych.

23. Przedmiotem zarzutu było też zastosowanie przez sąd pierwszej instancji idealnego zbiegu przestępstw z art. 8§2 i 3 k.k.s. do czynów przypisanych w pkt 2 i 3 wyroku. Sąd okręgowy nie czynił żadnych starań w uzasadnieniu wyroku, by wytłumaczyć zastosowanie tej instytucji. Natomiast w kontekście tego zarzutu i przyszłego rozstrzygnięcia sprawy należy mieć na uwadze, że zgodnie z przytaczaną przez prokuratora uchwałą SN(7) z 24.01.2013 r., I KZP 19/12, OSNKW 2013, nr 2, poz. 13 reguły wyłączenia wielości ocen mają zastosowanie jedynie w wypadku zbiegu przepisów ustawy, natomiast nie stosuje się ich w razie idealnego zbiegu czynów zabronionych, o którym mowa w art. 8 § 1 k.k.s., co jednak oznacza wyłącznie, że nie jest dopuszczalne by takie reguły powodowały wyłączenie zastosowania przepisów ustawy karnej prawa powszechnego przez przepisy kodeksu karnego skarbowego dla oceny prawnej określonego zachowania. W konsekwencji przyjęcia takiej podwójnej oceny prawnej dla określonego czynu istotne dla zastosowania art. 8 k.k.s. jest ustalenie czy przedmiotem

zachowań oskarżonych z pkt II i III aktu oskarżenia był ten sam czyn, bo jeżeli tak było zastosowanie powinien mieć art. 8§2 i 3 k.k.s.		
3.3.	Zarzut z pkt 6 błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na wyrażeniu błędnego stanowiska w zakresie czynu IV dotyczącego K. B., iż ilość wyrobów tytoniowych, która miała zostać wprowadzona do obrotu wynosiła 257 000 sztuk w sytuacji, gdy właściwa analiza zebranego materiału dowodowego pozwalała na przyjęcie 2 100 000 sztuk papierosów jakie oskarżony nabył od członków zorganizowanej grupy przestępczej, od których wartość podatku akcyzowego (dużej wartości) wynosiła 1 795 532 zł.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
24.Sąd odwoławczy podziela stanowisko sądu pierwszej instancji dotyczące oceny treści rozmów telefonicznych prowadzonych przez oskarżonego K. B.. Rzeczywiście w zakresie postawionego zarzutu istotne jest ustalenie czy rozmówcy wymieniając różne liczby opakowań papierosów odnosili je do pudełek tzw. pizz, czy też do kartonów. Nie ulega wątpliwości, że żadna z rozmów nie jest kluczowa dla rozstrzygnięcia tego dylematu, a pierwszoplanowy wpływ na przyjęcie określonej interpretacji miały komentarze do treści rozmów funkcjonariuszy Policji zawarte w dokumentach obejmujących komunikaty z kontroli operacyjnej. W tej części należy podzielić takie spostrzeżenie sądu pierwszej		

instancji. Rozstrzygające dla wyjaśnienia tych różnych ocen liczby nabywanych przez oskarżonego papierosów miałyby stanowcze ustalenie skąd oskarżony kupował papierosy, albowiem jak wskazywał prokurator w uzasadnieniu apelacji w różnych miejscach były one pakowane w różny sposób, albo w pudła tzw. pizze, albo w paczki po 200 sztuk (str. 32 uzasadnienia apelacji). Prokurator jednak nie wskazuje na konkretne rozmowy, wypowiedzi w trakcie tych rozmów, które określałyby, z którego z miejsc były zakupywane papierosy przez oskarżonego. Same maskowane rozmowy, w których wymieniane są określone liczby nie pozwalają na ustalenie czy dotyczyły one większych pudeł czy paczek. Odwołanie się przez prokuratora do jednej rozmowy, w której mowa była o „gotowych” papierosach popakowanych w paczkach jest o tyle zawodne, że tego rodzaju wyrażenie pojawia się w tych rozmowach raz. Nie jest zatem używane konsekwentnie w takim stopniu, by mogło stanowić pewne kryterium rozdzielenia tych transakcji, jakie dotyczyły większych pudeł i mniejszych paczek papierosów. Tak jak stwierdzono kluczowe byłoby ustalenie z jakiego miejsca były pobierane dla oskarżonego papierosy, które później były mu sprzedawane. W związku z tym, że prokurator w tym zakresie nie powołała się na żadne spójne informacje, a analiza rozmów prowadzonych przez oskarżonego i osób sprzedających mu papierosy nie daje takich podstaw, nie było możliwe dokonanie takich pewnych ustaleń. Sąd pierwszej instancji zasadnie zatem wątpliwości w tym zakresie rozstrzygnął na korzyść

oskarżonego i przyjął niższe ilości nabytych przez niego papierosów.		
3.4.	Zarzut z pkt 7 błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na wyrażeniu błędnego stanowiska w zakresie czynu V dotyczącego K. B., iż należny podatek akcyzowy od nabytych 210 000 sztuk papierosów wyniósł 72 236 zł w sytuacji, gdy w właściwa analiza zebranego materiału dowodowego pozwalała na przyjęcie kwoty podatku akcyzowego (małej wartości) wynosząca 182 330 zł, a należność celna 14 273 zł.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
25.Zarzut ten należało uznać za zasadny tylko w tej części, w jakiej sąd pierwszej instancji zastosował błędną podstawę prawną dla wyliczenia wartości podatku akcyzowego w przypadku czynu przypisanego w 6 i 7 wyroku oraz nie uwzględnił korekty wyliczeń należności publicznoprawnych jakie prokurator przedstawił na etapie postępowania sądowego ((...)-2370, (...)- (...)). Zarzut nie podlegał uwzględnieniu natomiast w tym zakresie, w jakiej odwołujący postulował wyliczenie podatku akcyzowego w odniesieniu do czynu zarzucanego w pkt IV, od ilości papierosów wskazanych w akcie oskarżenia. Sąd odwoławczy nie podzielił argumentacji prokuratora, jaka stanowiła podstawę zarzutu z pkt 6 i stąd dla wyliczenia podatku akcyzowego przyjął ilości ustalone przez sąd pierwszej instancji. Sąd apelacyjny podziela		

jednak argumentację prokuratora dotyczącą podstawy prawnej wyliczenia podatku akcyzowego. Sąd okręgowy dla wyliczenia wartości podatku akcyzowego od wyrobów tytoniowych przyjął informacje przekazane przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W.-U. oparte na art. 99 ust 3 ustawy z 6.12.2008 r. o podatku akcyzowym ((...)). Informacja ta zależna jednak była od treści pytania jakie sąd okręgowy zadał, które jednak nie opisywało stanu faktycznego niniejszej sprawy i stąd odpowiedź ta może nie być miarodajna ((...)). W związku z tym, że pismo sądu faktycznie nie dotyczyło okoliczności sprawy to odpowiedź na nie była dla niniejszej sprawy pozbawiona znaczenia. Ma rację prokurator gdy wskazuje, że podstawą wyliczenia podatku akcyzowego wobec oskarżonego powinien być art. 99 ust. 9 ww. ustawy zgodnie, z którym w przypadku nabycia lub posiadania papierosów lub tytoniu do palenia znajdujących się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, w opakowaniach jednostkowych nieoznaczonych albo oznaczonych maksymalną ceną detaliczną, jeżeli od tych wyrobów nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości, a w wyniku kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej albo postępowania podatkowego nie ustalono, że podatek został zapłacony, stosuje się odpowiednio stawki akcyzy w wysokości określonej w ust. 2 pkt 1 i 2, przy czym za maksymalną cenę detaliczną przyjmuje się trzykrotną wartość średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży papierosów, o której mowa w ust. 5d, przeliczonej na jednostkę 1000 sztuk dla papierosów, a dla tytoniu do palenia, przyjmując założenie, że jednostka 1000 sztuk papierosów odpowiada

1 kilogramowi tytoniu do palenia. Wedle art. 2 ust. 1 pkt 12 ww. ustawy procedurą zawieszenia poboru akcyzy jest procedura stosowana podczas produkcji, magazynowania, przeładowywania i przemieszczania wyrobów akcyzowych, w trakcie której, gdy są spełnione warunki określone w przepisach niniejszej ustawy i aktów wykonawczych wydanych na jej podstawie, z obowiązku podatkowego nie powstaje zobowiązanie podatkowe. Nabyte i posiadane przez oskarżonego papierosy nie były objęte powyższą procedurą, bo papierosy zostały wyprodukowane wskutek nielegalnej działalności przestępczej. Nie zapłacił od nich akcyzy i dlatego powyższe przepisy powinny mieć zastosowanie do wyliczenia wartości tego podatku. Prokurator we wskazanych pismach podał właściwy sposób wyliczeni i przy zastosowaniu kalkulatora wykorzystywanego przez organy skarbowe do wyliczenia takiej należności został ustalony podatek akcyzowy dla czynu przypisanego w pkt 6 i 7 wyroku dla ilości papierosów przyjętych przez sąd okręgowy.

3.5.

Zarzut z pkt 8 obraży prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 33 § 1 kks poprzez zaniechanie orzeczenia środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej wobec K. B. za czyn IV przypisany w wyroku w punkcie 6.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

26.Dla uzasadniania tego zarzutu prokurator przyjął, że oskarżony

niejako partycypował w korzyściach uzyskanych przez osoby, które prowadziły nielegalną produkcję papierosów i wprowadzały je do obrotu. Zwraca jednak uwagę w pierwszej kolejności, że czyn przypisany oskarżonemu nie obejmuje jego działania w ramach współsprawstwa z innymi osobami, które korzyść miały osiągnąć i z którymi wedle odwołującego tą korzyścią miał się podzielić. Oznacza to, że przypadek równowartości pieniężnej korzyści majątkowej miałby dotyczyć korzyści osiągniętych przez inne osoby i z czynu przez te osoby osiągniętego, a więc nie będącego następstwem zachowania samego oskarżonego. Już zatem sama konstrukcja opisu czynu przypisanego oskarżonemu uniemożliwia orzeczenie takiego przypadku, ponieważ jego przedmiotem miałyby być równowartość korzyści osiągniętej z przestępstwa popełnionego przez inne osoby. Dalej natomiast należy zauważyć, że czyn oskarżonego polegał na nabyciu papierosów od innych osób, a więc wydatki, jakie poniósł na taką transakcję stanowiły dopiero przestępczą inwestycję, a nie korzyść, którą rzeczywiście mógłby osiągnąć gdyby te papierosy sprzedał. Jak jednak wynika z treści samego uzasadnienia aktu oskarżenia prokurator nie ustalił w toku postępowania w sposób pewny, że papierosy te oskarżony sprzedał (str. 14 uzasadnienia, 1891v/11 akt sprawy). Jeżeli oskarżyciel tego nie ustalił i nie ustalił tego sąd pierwszej instancji to nie można przyjąć, czy taką korzyść osiągnął i w jakiej wysokości. W takiej sytuacji w braku możliwości wykazania określonych faktów nie jest dopuszczalne dla zwiększenia dolegliwości reakcji

karnej przypisywanie oskarżonemu korzyści, jakie osiągnęły inne osoby.		
3.6.	Zarzut z pkt 9 obraży prawa karnego procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez niewskazanie w podstawie skazania za czyn IV dotyczący K. B. przepisu art. 37 § 1 pkt 2 kks mimo, że z opisu czynu wynika, że przypisane przestępstwo popełnił czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
27.Zarzut jest oczywiście zasadny, albowiem z treści opisu przypisanego czynu wynikało, że oskarżony z popełnienia czynu uczynił sobie stałe źródło dochodu, a co odpowiada przepisowi art. 37§1 pkt 2 k.k.s., który nie został uwzględniony w podstawie prawnej skazania.		
3.7.	Zarzut z pkt 10 rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec K. B. kar jednostkowych pozbawienia wolności za czyny IV i V, a w konsekwencji również kary łącznej w rozmiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności, które w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanych mu w wyroku czynów przy zastosowaniu przez sąd zasady asperacji zbliżonej w znaczny sposób do zasady absorpcji, co przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności podmiotowych i przedmiotowych, składających się na stopień szkodliwości społecznej czynów popełnionych przez oskarżonego oraz materiału	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>dowodowego zebranego w sprawie powoduje, że wymierzenie sankcji w tej wysokości pozbawione było waloru celowościowego, zarówno w zakresie społecznego oddziaływania, jak i prewencji indywidualnej wobec oskarżonego.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>28. Zarzut ten w części należało podzielić. Wpływ na częściowe jego uwzględnienie miały zmiany w zakresie ustalenia wysokości należności publicznoprawnej narażonej na uszczuplenie na skutek przyjęcia odmiennej podstawy prawnej dla wyliczenia podatku akcyzowego. W efekcie okazało się, że te wartości są ponad dwukrotnie wyższe, co oczywiście wpływa na ocenę wyższej społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów. Z uwagi na to, że w tej przestrzeni akcentowana była argumentacja prokuratora dotycząca niewspółmierności kary przy dokonanych ustaleniach sądu pierwszej instancji została ona uwzględniona i kary wobec oskarżonego zostały stosownie podwyższone.</p> <p>29. Sąd odwoławczy nie podzielił natomiast argumentów, które miałyby zmierzać do zastosowania wobec oskarżonego do wymiaru kary łącznej zasady asperacji w kierunku wymiaru kary zbliżonej do sumy łączonych kar. Zwrócić bowiem należało uwagę, że oba przypisane czyny są czynami rodzajowo podobnymi, popełnionymi na szkodę tego samego podmiotu, wiążące się z tożsamymi czynnościami wykonawczymi, choć</p>		

popelnione zostały w długim od siebie odstępie czasowym świadczącym o utrwaleniu złego zamiaru po stronie sprawcy. Uzasadniały one wybór zasady asperacji do łączenia kar poprzez wymiar kary w połowie kary łączonej wyższy niż kara najsurowsza. Odnosząc się natomiast do celów prewencyjnych kary to ich realizacja nie może być oderwana od społecznej szkodliwości czynu, a dolegliwość kary musi odpowiadać stopniowi winy sprawy i w przekonaniu sądu odwoławczego orzeczona kara łączna spełniać w tym zakresie będzie funkcje kary pozbawienia wolności, która przecież orzeczona została bez warunkowego zawieszenia jej wykonania i wymiarze przekraczającym poza okres tymczasowego aresztowania.

Wniosek

1. Uchylenie wyroku w części dotyczącej oskarżonych V. C., A. K. (1), V. O. (1) i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

2. Zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego K. B. poprzez wskazanie w opisie czynu IV 2 100 000 sztuk papierosów nabytych od członków zorganizowanej grupy przestępczej i przyjęcie wartości uszczuplonego podatku akcyzowego (dużej wartości) tj. w wysokości 1 795 532 zł i równocześnie uzupełnienie kwalifikacji prawnej o art. 37§1 pkt 2 k.k.s., a także przyjęcie w opisie czynu V należnego podatku akcyzowego (małej wartości) tj. w wysokości 182 330 zł oraz cła w wysokości 14 273 zł

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>3. Zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kar pozbawienia wolności orzeczonych za przypisane oskarżonemu K. B. czyny poprzez orzeczenie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - za czyn z pkt IV kary 1 roku pozbawienia wolności, - za czyn z pkt V kary 8 miesięcy pozbawienia wolności. <p>oraz w zakresie wysokości kary łącznej pozbawienia wolności poprzez orzeczenie kary 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>4. Zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego K. B. oraz w zakresie przypisanego mu czynu IV w wyroku, poprzez orzeczenie na podstawie art. 33§1 k.k.s. środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej w części w wysokości 557 470,20 zł.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>30.Z uwagi na uwzględnienie zarzutu z pkt 1 apelacji został uwzględniony wniosek z pkt 1. W pozostałym zakresie podniesione przez prokuratora zarzuty nie dawały podstawy do uwzględnienia w całości odpowiadających im wnioskom.</p>		
<p>3.8.</p>	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego V. C.</p> <p>Zarzut zarzucam obraży przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego V. C. złożonych w toku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>postępowania przygotowawczego oraz zeznań świadka S. J. i uznanie ich za całkowicie niewiarygodnych, co w konsekwencji doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mającego istotny wpływ na jego treść, polegającego na błędnym przyjęciu przez sąd, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że oskarżony V. C. popełnił zarzucane mu w pkt. II i III wyroku czyny.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>31. Nie mogą stanowić skutecznego zarzutu dowolnej oceny dowodów twierdzenia odwołującego oparte na wybiórczej analizie treści dowodów, wyłącznie uwzględniającej jednostronny obraz zdarzeń będących przedmiotem procesu. Obrońca kwestionuje dobrowolny i świadomy udział oskarżonego w nielegalnej produkcji papierosów, choć ten przyznał się do popełniania takiego czynu (1211v/7). W tym zakresie jednak pomija wyjaśnienia samego oskarżonego z postępowania przygotowawczego, z których jednoznacznie wynikało, że miał on świadomość, iż produkcja papierosów odbywa się w ramach skoordynowanych i zorganizowanych działań przestępczych. Wskazywał on na O., którzy zarządzali tą działalnością oraz na udział T. B. w przekazywaniu informacji między organizatorami produkcji i osobami, które pakowały papierosy (...). Nie jest prawdziwa teza, że oskarżony pozbawiony został wolności, bo sam stwierdził, że można było wychodzić z domu, gdzie produkcja papierosów się odbywała, by chociażby robić</p>		

zakupy, które robiła T. B., a w czym także on jej pomagał (...). Już zatem same wyjaśnienia oskarżonego wskazywały na to, że dopuścił się świadomie i dobrowolnie zarzucanego mu czynu, co nie budziło wątpliwości także w świetle wskazywanych przez sąd odwoławczy okoliczności, a wymienionych w pkt 12-19 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, do jakich w tym miejscu należy się odwołać. Oskarżony nie był osobą przymuszaną do pracy, co jasno z treści jego wyjaśnień z 19.12.2019 r. wynikało, więc założenie wywodów obrońcy było oczywiście fałszywe.

32. Niezasadne są te wywody obrońcy, które wskazują na to, że oskarżony jedynie wytwarzał opakowania na papierosy, a nie brał udziału w produkcji papierosów. Jasno przepis art. 99 ust. 1 ustawy z 6.12. 2008 r. o podatku akcyzowym wskazuje, że produkcją wyrobów tytoniowych w rozumieniu ustawy jest ich wytwarzanie, przetwarzanie, a także pakowanie. Obrońca nie zakwestionował tych dowodów na podstawie, których ustalił sąd pierwszej instancji, że oskarżony pakował papierosy, do czego zresztą sam się przyznał. Argumenty swoje obrońca opiera zatem na wersji, która jest nawet przeciwna temu co na ten temat wyjaśniał oskarżony. Produkcja papierosów jest wszędzie działalnością opodatkowaną, a czynności swoje oskarżony wykonywał wspólnie i w porozumieniu z wieloma osobami i bez znaczenia jest dla przyjęcia współsprawstwa czy osoby te znał z imienia i nazwiska. Warunki w jakich wykonywane były te działania (m.in. dom jednorodzinny) wskazywał na przestępczy charakter takich czynności, jakich celem

<p>było uchylenie się od opłacenia odpowiednich podatków. Wykonując je wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oskarżony miał świadomość, że podejmując takie działania przyczynia się do wyprodukowania papierosów, które będą sprzedawane bez odprowadzenia odpowiednich podatków, bo temu taka działalność w ukryciu prowadzona miała służyć. Oznacza to, że w świetle wskazań doświadczenia życiowego nie budziło wątpliwości ustalenie, że poza udziałem w nielegalnej produkcji papierosów oskarżony w ten sposób doprowadzał do uszczuplenia należności publicznoprawnych Skarb Państwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>33.Zarzut nie został uwzględniony, więc wniosek nie był zasadny.</p>		
<p>3.9.</p>	<p>Apelacja obrońcy oskarżonej A. K. (1) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, będący wynikiem naruszenia art. 7 i art. 410 kpk polegający na błędnym przyjęciu nie mającym oparcia w materiale dowodowym w:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

a) pkt 2 wyroku (pkt II aktu oskarżenia), iż oskarżona A. K.:

- była zobowiązana do opodatkowania, ujawnienia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania w rozumieniu art. 54 k.k.s.

- była osobą (podmiotem) która podlegała urzędowemu sprawdzeniu w rozumieniu art. 69 k.k.s.

b) w pkt 3 wyroku (pkt III a/o), iż oskarżona A. K.:

- prowadziła działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania wyrobów tytoniowych i była zobowiązana do dokonania wpisu do rejestru producentów wyrobów tytoniowych w rozumieniu art. 3, 12a ust. 1 i 2 ustawy z 2.03.2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych

- wprowadziła do obrotu wyroby tytoniowe w opakowaniach na których nie zamieszczono ostrzeżenia zwrotnego, produkowała wyroby tytoniowe w których maksymalny poziom wydzielania substancji smolistych, nikotyny i tlenku węgla w rozumieniu art. 12 pkt 7 i 8 ustawy z 9.11.1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych

- oznaczała towar, podrobionym znakiem towarowym w rozumieniu art. 305 ustawy z 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej

- dokonywała czynności opisanych w art. 24 ustawy z 16.04.1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji

w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie przeanalizowany w całości zgodnie z

	art. 7 nie dawał podstaw do takich ustaleń.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>34.W zakresie błędnego stanowiska o wykonywaniu przez A. K. i pozostałych oskarżonych obywateli Ukrainy pracy odwołać się należy do uwag sądu odwoławczego z pkt 2-4 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego. Powtórzyć więc należy, że oskarżona żadnej pracy nie wykonywała, a dopuściła się zachowań wyczerpujących znamiona czynów zabronionych. Jak wynika także z wypowiedzi oskarżonej, na jakie sąd odwoławczy się powoływał w pkt 12-19 uzasadniania wyroku miała ona świadomość, że bierze udział przestępczej działalności polegającej na produkcji papierosów, a ta by odwołać się także do wywodów sądu odwoławczego z pkt 32 uzasadnienia wyroku jest działalnością opodatkowaną.</p> <p>35.Przyjmując tok rozumowania obrońcy należałoby uznać, że żadna osoba, która nawet organizowała nielegalną produkcję papierosów nie powinna ponieść odpowiedzialności karnej, bo nie wypełnia stawianych przez niego wymogów. Zgodnie jednak z art. 53§30 k.k.s. określeniu podatnik nadawane jest znaczenie zgodne z ustawą z dnia 29.08.1997 r. Ordynacja podatkowa, a wedle art. 7§1 tejże ustawy podatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, podlegająca na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu. Przechodząc na grunt ustawy z 6.12.2008 r. o podatku akcyzowym</p>		

zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 1 tej ustawy przedmiotem opodatkowania akcyzą jest produkcja wyrobów akcyzowych, a jak wynika z art. 99 ust. 1 ustawy z 6.12. 2008 r. o podatku akcyzowym produkcją wyrobów tytoniowych w rozumieniu ustawy jest ich wytwarzanie, przetwarzanie, a także pakowanie. Wedle natomiast art. 13 ust. 1 ww. ustawy podatnikiem akcyzy jest osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, która dokonuje czynności podlegających opodatkowaniu akcyzą. Oskarżona nie była żadnym pracownikiem wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami nielegalnie produkowała papierosy i w tym samym stopniu obciążał ją jak i inne osoby obowiązek podatkowy, co oczywiście stanowiło podstawę do oceny jej zachowania z perspektywy art. 54§1 k.k.s. W związku z tym, że oskarżona była wspólnie z innymi osobami producentem papierosów, bo uczestniczyła w ich produkcji, oczywiście podlegała także obowiązkowi, jakich niewypełnienie narażało ją na odpowiedzialność karną z art. 69§1 k.k.s. „(...)swoiście indywidualny charakter tego przestępstwa wynika z tego, że jego podmiotem może być nie "ktokolwiek", lecz jedynie osoba, która faktycznie podejmuje czynności opisane w treści omawianego przepisu, a nie zostały one poprzedzone obowiązkowym, urzędowym sprawdzeniem. Ignorowanie owego sprawdzenia może mieć zatem miejsce zarówno w przypadku podmiotu działającego legalnie (pragnącego np. w ten sposób uzyskać dodatkowe dochody), jak i podmiotu od początku nastawionego na działalność nielegalną, przestępczą.”

(wyrok SA w Gdańsku z 25.04.2017 r., II AKa 431/16, LEX nr 2363660). Powtarzając, że oskarżona nie była żadnym pracownikiem, a wraz z innymi prowadziła nielegalną działalność polegającą na wywarzaniu wyrobów tytoniowych miała obowiązek uzyskać wpis do odpowiedniego rejestru, by takie czynności wykonywać. Brak takich działań z jej strony mógł spowodować odpowiedzialność karną z art. 12a ust. 1 w zw. z art. 14 ustawy z 02.03.2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych. W dalszej kolejności stwierdzić też należy, że jako osoba produkująca papierosy w wielkich ilościach w ten sposób przyczyniała się do ich wprowadzenia do obrotu, ponieważ po wyprodukowaniu tych wyrobów miały one zostać wprowadzone do obrotu po raz pierwszy. Jej zachowanie było zatem konieczne i niezbędne, by papierosy wytworzone w nielegalnej ich produkcji wprowadzone zostały do obrotu, a zatem dokonała czynności, które z uwagi na ich znaczenie stanowiły element współsprawstwa takiego zachowania. W konsekwencji mogła podlegać ona również odpowiedzialności karnej z art. 12 pkt 7 i 8 ustawy z 27.07.2018 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych także z tego powodu, że w wyprodukowanych papierosach, jak wynika z przeprowadzonych badań (939v/5) przekroczono maksymalny poziom wydzielanych substancji smolistych, nikotyny i tlenu węgla w dymie papierosowym przekraczający wartości, o których mowa w art. 10 ust. 1 ww. ustawy. Z podanych powyżej przyczyn i celu jaki towarzyszył jej

przy produkcji papierosów mogła odpowiadać karnie także z art. 305 ust. 1 w zw. z art. 305 ust. 3 ustawy z 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej, albowiem czynności, o jakich mowa w ww. przepisie podejmowane były celem wprowadzenia wyprodukowanych przez oskarżoną papierosów do obrotu. Wreszcie na koniec w związku z użyciem podrobionych zarejestrowanych znaków towarowych na nielegalnie wyprodukowanych papierosach, poprzez ich wprowadzenie do obrotu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami mogła stworzyć możliwość wprowadzenia klientów w błąd co tożsamości producenta i produktu, wyrządzając poważną szkodę pokrzywdzonym firmom, a przez co jej zachowanie należało oceniać z perspektywy art. 24 ustawy z 16.04.1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

36. Podsumowując zatem, dokonując czynności w ramach współsprawstwa przy produkcji papierosów, co ukierunkowane było na ich wprowadzenie do obrotu, zachowanie oskarżonej należało oceniać nie w perspektywie jej obowiązków pracowniczych, bo pracownikiem nie była, ale jako współsprawcy, który razem z innymi osobami wypełniała znamiona czynów zabronionych, jakie jej i im zarzucono. Nie doszło zatem w omawianym zakresie do dowolnej oceny dowodów, której skutkiem miałyby być błędne ustalenia faktyczne, albowiem obrońca przy tym zarzucie oparł się na fałszywym założeniu, że zachowania oskarżonej należało oceniać jako wykonywane przez nią obowiązki pracownika do czego nie było podstaw i dlatego zarzut ten był chybiony.

Wniosek	
<p>Wniosek o:</p> <p>1. zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia przypisanych jej w pkt 2 i 3 wyroku czynów</p> <p>ewentualnie</p> <p>2. uchylene wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięzle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
37. Zarzut nie został uwzględniony, więc wnioski z niego wyprowadzone nie były zasadne.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięzle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok został utrzymany w mocy w tej części, w jakiej nie został uchylony i zmieniony.	
Zwięzle o powodach utrzymania w mocy	

Zarzuty apelacji w tym zakresie w jakim postulowane były dalsze zmiany zaskarżonego wyroku okazały się niezasadne.	
1.8. <u>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
38.W pkt 2.2. wyroku sądu odwoławczego w zakresie czynu przypisanego w pkt 6 wyroku K. B. ustalono, że wartość należnego podatku akcyzowego wyniosła 219 735 zł, uzupełniono podstawę skazania o art. 37§1 pkt 2 k.k.s., a za podstawę wymiaru kary przyjęto art. 54§2 k.k.s. w zw. z art. 38§1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 7§2 k.k.s. i podwyższono wymierzoną wobec oskarżonego K. B. karę pozbawienia wolności do 7 miesięcy.	
Zwięźle o powodach zmiany	
39.Przyczyny zmian opisane zostały w pkt 25, 27 i 28 uwag sądu odwoławczego. Dodatkowo z uwagi na zmianę kwalifikacji prawnej czynu podstawę wymiaru kary uzupełniono o przepis art. 38§1 pkt 2 k.k.s. oraz zamiast art. 54§1 k.k.s. przy wymiarze kary zgodnie z podstawą skazania wskazano na przepis art. 54§2 k.k.s.	
5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany
40. W pkt 2.3. wyroku sądu odwoławczego w zakresie czynu przypisanego w pkt 7 wyroku ustalono, że wartość należnego podatku akcyzowego wyniosła 182 330 zł, a należności celnej 14 273 zł, w podstawie wymiaru kary przepis art. 38§1 pkt 3 k.k.s. zastąpiono przepisem art. 38§1 pkt 2 k.k.s. i podwyższono wymierzoną wobec oskarżonego K. B. karę pozbawienia wolności do 6 miesięcy.	
Zwięźle o powodach zmiany	
41. Przyczyny zmian opisane zostały w pkt 25 i 28 uwag sądu odwoławczego. W podstawie wymiaru kary nadto przepis art. 38§1 pkt 3 k.k.s. zastąpiono przepisem art. 38§1 pkt 2 k.k.s., ponieważ czyn przypisany oskarżonemu z art. 65§3 k.k.s. zagrożony był karą	

grzywny do 720 stawek. Dlatego podstawą obostrzenia kary powinien być właśnie ww. przepis wedle, którego stosując nadzwyczajne obostrzenie kary, sąd wymierza karę pozbawienia wolności do roku albo karę ograniczenia wolności, jeżeli przestępstwo skarbowe jest zagrożone tylko karą grzywny przekraczającą 360 stawek dziennych, co nie wyłącza wymierzenia także kary grzywny grożącej za to przestępstwo.	
5.2.3.	Przedmiot i zakres zmiany
42. W pkt 2.5. wyroku sądu odwoławczego na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. połączono orzeczone wobec K. B. kary pozbawienia wolności i wymierzono oskarżanemu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności.	
Zwięźle o powodach zmiany	
43. Przyczyny rozstrzygnięcia opisane zostały w pkt 29 uwag sądu odwoławczego.	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>	
5.3.1.1.1.	44.W pkt 1 wyroku sądu odwoławczego uchylono zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonych V. C., A. K. (1) i V. O. (1) i sprawę w tym zakresie przekazano Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania z uwagi na wystąpienie warunków z art. 437§2 k.p.k. w zw. z art. 454§1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	# art. 439 k.p.k.
45.Przyczyny uchylecia wyroku w opisanym zakresie przedstawione zostały w pkt 1-21 uwag sądu odwoławczego	

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
46.Przy ponownym rozpoznaniu sprawy w zakresie dotyczącym V. C., A. K. (1), V. O. (1) sąd pierwszej instancji uwzględni, że zorganizowany charakter grupy przestępczej nie sprowadza się wyłącznie, a nie jest to też immamentną cechą takiej organizacji, do hierarchicznej jej struktury. Zorganizowana grupa przestępcza nie musi opierać się na relacjach pionowych między jej członkami i podporządkowaniu jednych członków drugim. Zorganizowany charakter grupy przestępczej polega bowiem przede wszystkim na powtarzalnych schematach zachowań opracowanych w ramach takiej grupy, które wykorzystywane są przy popełnianiu przestępstw. W ramach takich schematów		

poszczególnym członkom grupy przydzielane są określone zadania, które wykonywane są samodzielnie albo pod kontrolą innych jej członków. Istnienie takich szablonów organizacyjnych ułatwia popełnianie przestępstw, ponieważ za każdym razem odtwarzany zostaje uprzednio już zaplanowany, wyuczony i utrwalony mechanizm działania. Takie zachowania wskazują na organizacyjny charakter grupy przestępczej w znaczeniu funkcjonalnym. Istotą zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258§1 k.k. jest cel, dla którego została powołana. Dlatego też jeżeli grupa taka wykształciła określone sposoby działań, które mają charakter powtarzalny, albo w sposób stały są wykorzystywane dla realizacji takiego celu, nabiera ona przez to cechy grupy zorganizowanej. Tego rodzaju czynności przy pozyskanych środkach osobowych i rzeczowych umożliwiają realizację planowanych przestępstw. Sprawność wykonania takich czynności zależy od podziału zadań między członków grupy, która może mieć charakter stały, ale elastycznie dostosowywany do zmieniających się warunków, w jakich dokonywane są przestępstwa. Niezbędnym czynnikiem działalności takiej grupy są relacje między jej członkami, które mogą mieć charakter poziomy, a wówczas sprowadzają się właśnie do odtwarzania pewnych schematów zachowań i realizacji przypisanych im zadań, a dla których koniecznym elementem jest gotowość do ich wykonania. Dyspozycyjność członków grupy jest warunkiem koniecznym identyfikacji tych osób z celami grupy przestępczej. Relacje te mogą mieć również charakter poziomy, świadczący o wyższym stopniu organizacji

grupy przestępczej, które pozwalają na lepszą koordynację działań poprzez podporządkowanie jednych członków grupy przestępczej drugim celem wymuszenia określonych działań. Dobrowolne poddanie się takim zasadom, których stosowanie może być gwarantowane różnymi środkami przymusu takiej dobrowolności nie uchyla, a świadczy o akceptacji posługiwania się takimi narzędziami dla skutecznej realizacji celu grupy jakim jest popełniania przestępstw.

47. W przypadku przestępstw, które nie mają charakteru jednorazowego, ale których istota polega na stałym wykonywaniu w określonym czasie powtarzalnych czynności ustalenie, że dokonywane one są w ramach zorganizowanej grupy przestępczej powinno opierać się na wyodrębnieniu takich zachowań, które wykraczają poza wypełnienie znamion czynu zabronionego typu podstawowego. Mają one właśnie świadczyć o skoordynowanym charakterze takich działań, w ramach przydzielonych sprawcom zadań, których wykonanie jest kontrolowane i nadzorowane przez osobników w strukturze grupy zajmujących pozycje nadrzędne nad ich wykonawcami. Jednocześnie dobrowolne podporządkowanie się takim zależnościom w relacjach między członkami grupy oznaczać będzie identyfikację dla przestępczych jej celów poprzez akceptację środków jakie są wykorzystywane dla ich realizacji. Istotne dla istnienia takiej grupy będą też zachowania konspiracyjne jej działalność, wprowadzające zasady poufności w komunikacji oraz osoby pośredniczące w przekazie informacji między poszczególnymi poziomami w strukturach grupy. Takie zabiegi

służą dozowaniu wiadomości na temat funkcjonowania grupy do wyłączenie niezbędnych dla realizacji przestępczych celów, a co jednocześnie zabezpiecza osoby z wyższych struktur grupy przed wpływem informacji na ich temat. Członkami zorganizowanej grupy przestępczej będą również osoby, które na najniższym poziomie jej struktur, nie biorąc udziału w planowaniu przestępstw i ich organizacji, wykonują powierzone im zadania, które konieczne są dla realizacji bezprawnych celów takiej grupy. Podstawą uznania udziału tych osób w zorganizowanej grupie przestępczej jest po pierwsze świadomość tego, że wykonywane przez nich czynności stanowią część skoordynowanego podziału zadań, tworzącego zorganizowany charakter popełnionego przestępstwa, a po drugiego dobrowolność ich udziału w takim podziale ról między członkami grupy oraz poddanie się zasadom, jakie w takiej grupie funkcjonują, zabezpieczającymi interesy jej członków i jej konspiracyjny charakter działania.

47 Z takiej perspektywy sąd pierwszej instancji będzie miał obowiązek przeanalizować okoliczności, o jakich mowa była w pkt 11-20 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego celem ustalenia czy oskarżeni byli świadomymi i dobrowolnymi członkami zorganizowanej grupy przestępczej oraz zarzucanych im pozostałych przestępstw dopuścili się w ramach takiej grupy. Dla oceny tych okoliczności wystarczająca będzie analiza dotychczas przez oskarżonych i świadków złożonych depozycji. Sąd odwoławczy ma świadomość, że aktualna sytuacja polityczna może uniemożliwić

oskarżonym stawiennictwo na rozprawie głównej, ale nie różni się ona od tej jaka towarzyszyła rozpoznaniu sprawy przed sądem pierwszej instancji, ponieważ po uchyleniu tymczasowego aresztowania wobec oskarżonych zostali oni deportowani z Polski, a w związku z udziałem obrońców oskarżonych w rozprawie jej prowadzenie było możliwe w trybie art. 117§3a k.p.k. i nie ma przeszkód, by w taki sam sposób postępowanie było wobec oskarżonych przeprowadzone przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Oczywiście sąd pierwszej instancji poczyni starania, by ustalić na podstawie informacji z bazy PESEL czy oskarżeni i świadek T. B. – obywatele Ukrainy, w związku z możliwością rejestracji ich w takiej bazie przebywają na terenie Polski. Wówczas poza adresem dla doręczeń dla ich zawiadomienia może zostać wykorzystany dostępny w takiej bazie adres, a w przypadku świadka celem wezwania na rozprawę oraz przesłuchania. W toku ponownego rozpoznania sprawy sąd okręgowy ustali na jakim etapie jest postępowanie w sprawie VIII K 143/20 dotyczące K. K. (2) i A. A. celem ich przesłuchania na rozprawie głównej, gdyby odpadła podstawa do skorzystania przez te osoby z prawa do odmowy złożenia zeznań.

1.10. **Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku**

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

2.6.

48.Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu K. B. okres

	rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 02.10.2019 r. g. 6.04. roku do dnia 22.06.2020 r.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3, 4	<p>49.Zasądzono od Skarbu Państwa na podstawie §17 ust. 2 pkt 5 i §4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu na rzecz adwokatów A. K. (2), P. J., P. P. po kwocie 738 zł w tym 23 % VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>50.Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego K. B. kwotę 180 zł z tytułu opłaty od wymierzonej kary pozbawienia wolności za obie instancje i 20 zł z tytułu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa za postępowanie odwoławcze.</p>

7. PODPIS
Anna Zdziarska Ewa Leszczyńska-Furtak Paweł Dobosz

1.11. <u>Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. <u>Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca V. C.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt II i III wyroku
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

1.13. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca A. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 2, 3, 4, 5, 10, 11		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana